

Černá díra a světlo srdce.

Nedávno mne zaujaly zajímavé a vážné příspěvky na těchto stránkách pana Z. F., v oddílu „Od Vás k Vám“, které se týkaly existence „černých děr“ ve vesmíru. Mohu autorům jen upřímně poděkovat a snad i malou mírou přispět k tomuto dnes tak „tajemnému“ a nákladnému tématu, pohledem z „jiného úhlu“.

Tak dlouho mi nedalo srdce mého života „pokoj“, dokud nenalezlo tep svého vlastního tepla. Na pouti „zemí neznámou“, už od jinošských let, byla touha pochopit pojmy: gravitace, energie, kvarky, tíže, levitace, dech života a vesmíru vůbec. Uplynulo hodně let a mé vnímání i úsilí se přes mnohé kotrmelce přimknulo k Poselství Slova. K jeho nezměrné jednoduchosti, síle a ohromujícímu prostoru. Není zde hovořeno přímo o knihách, ale o tom, co skrze ně žiznivou lidskou duši rozechvívá vstříc „douškům“ z darů Prozřetelnosti.

A tak, při vši úctě ke všem těm poctivým badatelům,... „černá díra“ je hloupost. Žel hloupost nikoli bez rizika neboť odčerpává mnohému lidstvu vitální síly, aniž by si toho byli dotčení lidé vědomi. Síly, které pak chybí k věcem opravdu potřebným. Patří totiž ke všem těm hypotetickým konstrukcím počínaje „velkým třeskem“, přes různé singularity a unitární pole, temné energie a skryté hmoty.... Ano, podněcuje to lidský um i představivost, žel extrapolace lidského poznání a soudobé vědy nedovedou již pozvednout své zření o trochu dál a výše. Kdy to „výše“ (ve smyslu vyšší niterné hybnosti) je „pavěda“ na kterou mocní a vlivní dnešního smutného světa nedají ani korunu. Skutečné poznání není podporované prioritou tohoto ani „onoho“ světa, světa to za „horizontem událostí“...!

Docela trefně to vyjadřuje i dílko „Tajemný hrad v Karpatech“. Kde skutečný vědec, Orfanik, dokázal divy, ale pro nic, protože múza krásy, diva „Salsa Verde“, nebyla již živá.

S tou černou dírou a velkým třeskem je to podobné. Chybí živoucí podstata. V zorném poli badatelů chybí celý soubor živoucích sil velkého bytostného kruhu galaktických světů s myriádami zářivých služebníků, až k těm nejelementárnějším, jež jsou v podstatách částic.

„Obecná relativita předpovídá, že v centru černé díry, pod „horizontem událostí“, existuje singularita, „místo“, kde je zakřivení časoprostoru nekonečné a gravitační síly jsou nekonečně velké.“

Nu, je tomu naopak! Pod „horizontem událostí“, ve „středu singularity“ oné černé díry jsou gravitační síly nepatrné a udávaná „supermegahmotnost“ je jen fiktivní extrapolací. Důvod je prostý, neboť:

- formující síly, jež hýbou hmotou a formují od nepaměti světy, již dávno odstoupily a projev schopností a vlastností hmotných forem tvořících vesmír se tak nemůže zákonitě již uplatnit, nemá čím a na čem,
- gravitační síly mezi sedlinami vyžitých hmotných úrovní jsou nepatrné neboť prahmotná „mlha“ (spíše odór) nemá v sobě již života, tedy síla vztahu m_1 ku m_2 prahmotných zbytků se blíží nule, což odpovídá jistě analogii s reliktním záření,
- k tomu zajisté patří i to, že limitující hybnost našeho, převážně částicového světa, je v naměřené a vypočítané rychlosti světla, která ovšem neplatí pro světy s jemnější strukturou hmot a už vůbec ne pro svět „čistých energií“. A tak „horizont událostí“ světů jemnějších struktur a pak i oněch čistých energií je mimo naše pozemské možnosti i schopnosti, natož aby je vědci zahrnuli do svých úvah a praktického užití,
- a v neposlední řadě, vesmírný a nejen pozemský vývoj člověka od nejzazších počátků až k tomu nejvyššímu má „svůj vymezený prostor“, jehož svévolné i nevědomé překročení znamená vždy cestu k zániku. Proto ani děje rozkladu hmotných světů, stejně jako

proměny světa vysokých energií nepatří k lidskému úkolu v tomto stvoření. Vše ostatní, nad tento „úkol“ se dá pojmenovat slovem, „vypínavost“!

Těmito několika slovy nemá být řečeno, že lidskou zvědavostí má být opovrhováno, ale i v tom bádání, za hranicemi člověčenství, má a musí být řád a úcta k tomu, co je od základů z říše „čisté energie“. Duch dlící v pozemském šatu se uvedeným vypínáním unavuje, orgánům malého mozku se nedostává potřebné vláhly inspirace a vyššího života. Neboť jednostranné teorie a hypotézy jsou jen produkty přebujelé hybnosti předního mozku a vlivu nižších světů.

Sama slova naší řeči hovoří o řádu a skutečnostech sloužících lidskému poznání. I slovo „teorie“ má původ a slovní příbuznost s řeckým „θεός/theos/bůh“. Tedy theorie je to, co má směřovat k Bohu, konkrétněji, k řádu života a jeho vývoje. Kdy součástí vývoje je zrození, zrání, rozuzlení a rozklad, ústící do zániku nebo do vyššího stupně vývoje. V malém to vidíme každý den v tisíci obměnách. Pro řád vesmíru to platí stejně, jen v mnohem ohromnějších souvislostech. Mimochodem i slovo „ideál“ má ve svém jádru pojem „deus, dea“ - bůh. Kdy „i“ je mocný ukazatel.

Vraťme se ještě k pojmu „černá díra“, který kromě mnoha uchvacujících obrázků zprostředkoval Hubble-ův teleskop. Černou díru, jako předmět badatelského zájmu, lze zařadit k dějům „rozuzlení“ hvězdného vývoje ústící v „rozklad - třídění“. Přičemž ono tzv. zhroucení je jen částí rozuzlení. Jinak řečeno rozvázání vztahu (uzlu) mezi prahmotou a budující a udržující silou. Mnohem důležitější však než „spad prahmotné substance“ je přeformování a odstoupení bytostných sil nižšího i vysokého druhu. Protože, i pojem rozklad je o směřování k řádu, tedy harmonii řádu Stvoření a to formou třídění (trojího dění). Tedy, odstoupení a vzestup bytostných sil na jedné straně, ve prospěch Stvoření, a vypadávaní prahmotné substance na okraj sfér hmotné části světů.

Pro pozorovatele není nic těžkého v pochopení souvislostí, neboť i život hmyzu disponuje podobným řádem třídění, stejně jako svět rostlin, konečně i pozemský život člověka. Ani odložená schrána, zesnulé tělo, není konec člověka. Je jen předmětem třídění jeho podstat, kdy lidská duše nastoupí cestu samostatnosti v jiné úrovni bytí a tělesná schrána je předmětem vstřebání do koloběhu pozemského utváření.

Vše musí být nové - od zářivého základu. Ani velký třesk a jeho černá díra v proudech života nejsou, neboť to jsou jen produkty dílčího pozemského hledání a nezřídka nevědomosti a žel i chtivosti. Všemohár je, náš člověk by již být měl a to, povznášející silou tohoto světa.

Zatím ale člověk neví, jak funguje sám a jeho nejbližší okolí, ale už „ví“, jak asi vznikl vesmír a jak se rozpadne. Tvůrce všeho bytí a jeho dílo, tedy skutečnost života, je pro mnohé badatele jen naivitou nezralého lidství, pro jiné zase představou o jakési služebné instituce.

Vnímání a pochopení dění všehomíra samotným člověkem je tak velké, jak dalece „dosvítí“ jeho probuzené nitro, jež jediné má schopnost nahlížení do časů i nezměrnosti kosmu a jeho souvislostí.

Závěrem lze k uvedenému tématu doporučit knihu pana Ivana Novotného: „Nové vědění – teorie všeho“ (r. 1999). A snad i malé dílko „Trilobit“.

V Komni 1.9.2019